

1

Ertesi perşembe...

Joyce, “Ruskin Court’tan konuştuğum bir kadın diyetlemiş” deyip kadehindeki şarabı bitirdi. “Kadın seksen iki yaşında!”

“Yürüteç insanı kilolu gösteriyor” dedi Ron. “Aletin bacakları ince ya, o yüzden.”

“Seksen iki yaşında neden diyet yapılır ki?” dedi Joyce. “Bir tane soslisli rulo börek sana ne yapabilir ki? Öldürür mü? Eh, hepimizin başına gelecek.”

Perşembe Günü Cinayet Kulübü’nün son yaptığı toplantı bitmişti. Bu hafta Hastings’te gazete bayisinde çalışan adamın içerisiz giren birini arbaletle öldürdüğü çözülemeyen davaya bakıyorlardı. Adam tutuklanmıştı, derken medya devreye girmiş, nihai olarak bir insanın kendi işyerini arbaletiyle korumaya elbette hakkı olduğu konusunda tam bir görüş birliğine varılmıştı. Adam serbest bırakılmıştı, başı dik, yürüyüp gitmişti.

Bir ay kadar sonra polis, gazete bayisinde çalışan adamın epeyce suç kaydı olduğunu ve içerisiz giren kişinin de genç kızının sevgilisi olduğunu keşfetmişti ancak o noktada herkes olaya ilgisini kaybetmişti. Ne de olsa 1975 yılıydı. Güvenlik kameraları henüz yoktu, kimse ortalığı velveleye vermek istemezdi.

“Köpekten iyi bir dost olur mu sizce?” diye sordu Joyce. “Ya köpek alayım ya da Instagram hesabı açayım diye düşündüm.”

“Ben karşıyım” dedi İbrahim.

“Sen zaten her şeye karşıyısın” dedi Ron.

“Genelde evet” diye onayladı İbrahim.

“Büyük bir köpek değil tabii” dedi Joyce. “Büyük bir köpeğin tüyüne yetişecek süpürge yok.”

Joyce, Ron, İbrahim ve Elizabeth, Coopers Chase’in orta yerindeki restoranda öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı. Masalarının

üzerinde birer şişe beyaz ve kırmızı şarap duruyordu. On ikiye çeyrek vardı.

“Köpek küçük de olmasın Joyce” dedi Ron. “Küçük köpekler küçük adamlara benzer. Hep bir şeyleri kanıtlama peşinde olurlar. Çeneleri hiç durmaz, otomobillere havlarlar.”

Joyce başıyla onayladı. “O zaman orta büyüklükte belki? Ne dersin Elizabeth?”

“Hmm, iyi fikir” diye yanıtladı Elizabeth ama aslında konuşulanlara dikkatini pek verememişti. Az önce kendisine gelen mektuptan sonra nasıl verebilirdi ki zaten?

Yine de konunun ana hatlarını kavramıştı elbette. Elizabeth hep tetikte olurdu çünkü nereden ne duyacağını bilemezsiniz. Yıllar boyunca her türlü şeyi işitmişti. Mesela Berlin’de bir barda, Trablus’a gitmekte olan ağız gevşek bir Rus denizciden duyduğu kısacık bir şey. Şu ansa Kent’teki dingin bir emekliler köyünde, bir perşembe günü öğle yemeği vaktinde belli ki Joyce bir köpek edinme peşindeydi, köpeğin boyutu hakkında tartışılıyordu, İbrahim bu işe şüpheli yaklaşmıştı. Ama Elizabeth’in aklı başka yerdeydi.

Söz konusu mektup kim olduğunu bilmediği biri tarafından Elizabeth’in kapısının altından bırakılmıştı.

Sevgili Elizabeth,

Bilmem beni anımsar mısın? Anımsamazsın belki, kendimi çok da övmek gibi olmasın ama anımsayacağını düşünüyorum.

Yaşamın büyüğü bir kez daha kendini gösterdi ve bu hafta buraya taşınınca artık komşu olduğumuzu keşfettim. Ama ne arkadaş buldum kendime! Şimdi sen, son zamanlarda buraya her gelen geçeni almaya başladılar diye düşüneceksin.

Biliyorum beni son görüşünün üstünden çok zaman geçti ama bunca yıldan sonra arkadaşlığımızı tazelememiz harika olur diye düşünüyorum.

Benimle Ruskin Court 14 numarada bir içkiye ne dersin? Buraya taşınmamı kutlamak için? Sana da uygunsa yarın öğleden sonra üç nasıl? Yanıtlaman gerekmez, ben her durumda bir şişe şarabımla bekliyorum olacağım.

Seni görmek gerçekten harika olur. Konuşacak o kadar çok şey var ki.

Köprünün altından çok sular aktı.

Umarım beni anımsamışsındır ve yarın seni görebilirim.

Eski dostun,

Marcus Carmichael

Elizabeth okuduğundan beri mektubu düşünüp duruyordu.

Marcus Carmichael'ı son görüşü 1981'in Kasım ayı olmalıydı. Thames Nehri'nde sular çekilmişti, Lambeth Köprüsü'ndelerdi, çok karanlık, dondurucu bir geceydi, Elizabeth'in nefesinden buharlar çıkıyordu. Kendisinin liderlik ettiği, uzmanlardan oluşan bir ekip oradaydı. Oraya külüstür görünümlü beyaz bir minibüsle gelmişlerdi. Görünürde minibüsün ait olduğu firma G. Procter'dı –Her Türlü Pencere ve Çatı Oluğu Temizliği Yapılır– ama içine girdiğinizde ışıldayan düğmelerle ekranlar görürdünüz. Genç bir memur, Albert Rıhtımı üzerindeki kaldırımı ve suların çekildiği kıyıdaki bir alanı güvenlik şeridiyle çevirmişti.

Elizabeth'le ekibi, kaygan yosunlarla kaplı taş basamaklardan güçlkle inmişti. Çekilen sular, ardında bir ceset bırakmıştı, köprünün altındaki en yakın taş bloğa öylece yaslanmış, neredeyse oturur vaziyetteydi. Elizabeth her şeyin usule uygun yapılmasını sağlamıştı. Ekipten biri giysileri kontrol etmiş, cesedin üzerindeki ağır kabanın ceplerini aramıştı, Highgate'ten genç bir kadın fotoğraflar çekmiş ve doktor da ölümü kayda geçirmişti. Adamın Thames'e daha yukarılardan atladığı ya da atıldığı açıktı. Kendi mi atlamış yoksa atılmış mı, buna adli tıp uzmanı karar verecekti. Tüm bilgiler biri tarafından hazırlanacak raporda yer alacaktı, Elizabeth de yalnızca en alta paraf atacaktı. Her şey titizlikle ve doğru yapılmıştı.

Askeri bir sedyeyle taşınan cesetle birlikte kaygan basamakları çıkmak biraz zaman almıştı. Yardıma çağrıldığı için heyecanlı olan genç bir memurun düşüp ayak bileklerinden birini kırmasıysa işleri iyice zorlaştırmıştı. O anda ambulans çağırılmama gerekçelerini açıkladıklarında genç adam bunu anlayışla karşılamıştı. Birkaç ay

sonra beklenmedik bir terfi almıştı ve bileğinde kalıcı bir hasar da oluşmamıştı.

Elizabeth'in küçük birimi sonunda rıhtıma erişmiş, ceset beyaz minibüse nakledilmişti. "Her şey tamam"dı.

Ceset, Hampshire'daki bir morga götürülürken minibüste kalan Elizabeth'le doktor hariç tüm ekip dağılmıştı. Bu ablak ve kırmızı suratlı, kara bıyıkları ağarmaya başlamış doktorla daha önce çalışmamıştı ama akılda kalan, ilginç bir tipti. Doktor kısa bir uykuya dalana kadar ötenazi ve kriket konularında sohbet etmişlerdi.

Elinde şarap kadehi olan İbrahim görüşlerini açıklamaya devam etti. "Joyce, küçük, orta büyüklükte ya da büyük, korkarım ben sana yaşamın boyunca hiçbir şekilde köpek tavsiye etmeyeceğim."

"Hah, işte başlıyor" dedi Ron.

"Orta büyüklükte bir köpeğin" dedi İbrahim, "mesela bir teriyer ya da bir Jack Russell olsun, ortalama ömrü yaklaşık on dört yıldır."

"Kim demiş?" diye sordu Ron.

"Kennel Kulübü¹ demiş. Belki kendilerine sorarsın Ron. Ne diyorsun, sormak ister misin?"

"Hayır, senden aldığım bilgi yeter."

"Şimdi Joyce" diye devam etti İbrahim, "sen yetmiş yedi yaşında değil misin?"

Joyce başıyla onayladı. "Gelecek yıl yetmiş sekiz."

"Elbette, bunu söylemeye bile gerek yok" diye onayladı İbrahim. "Madem yetmiş yedi yaşındasın, ortalama ömür uzunluğuna bir bakmamız lazım."

"Aa evet!" dedi Joyce. "Böyle şeyleri çok severim. Bir defasında rıhtımda tarot falı baktırmıştım. Kadın elime para geçeceğini söylemişti."

"Bizim şimdi senin ortalama ömür uzunluğunun, orta büyüklükte bir köpeğinkini aşma olasılığı olup olmadığına bakmamız lazım."

Ron, İbrahim'e, "Hiç evlenmemiş olman benim için büyük bir gizem, ihtiyar delikanlı" dedi ve masanın üzerindeki buz kovalarından

1) Köpeklere yönelik çeşitli hizmetlerin yanı sıra köpek kayıtlarının tutulduğu Londra merkezli eski ve prestijli bir köpek kulübü. [ç.e.n.]

beyaz şarap şişesini kaptı. “Hem de şu tatlı diline rağmen. Var mı üstünü tamamlamak isteyen?”

“Teşekkürler Ron” dedi Joyce. “Kadehi ağzına kadar doldur da bunu bir daha yapmaktan kurtul.”

“Yetmiş yedi yaşındaki bir kadının on beş yıl daha yaşama şansı yüzde elli birdir” diye devam etti İbrahim.

“Ne hoş” dedi Joyce. “Bu arada elime para da geçmedi.”

“Yani şimdi bir köpek alacak olursan ondan fazla yaşayabilecek misin Joyce? Mesele bu.”

“Sırf inat için bir köpekten fazla yaşadım” dedi Ron. “Odanın karşılıklı köşelerine oturur, birbirimize dik dik bakar ve kimin önce gideceğini görürdük. O, ben olmazdım. Bu, 78’de British Leyland’la yaptığımız pazarlığa benziyor. Tuvalete ilk giden onlardan biri olunca işi bitirdiğimizi anlamıştım.” Ron şarabını kafaya dikmişti. “Asla tuvalete ilk giden olmamalısın. Gerekirse alete düğüm atacaksın.”

İbrahim, “İşin aslı, Joyce” dedi, “on beş yıl daha belki yaşarsın, belki yaşamazsın. Yüzde elli bir. Yazı tura atmak gibi ve ben bu riski almaya değmez diyorum. Asla köpeğinden önce ölmemelisin.”

“Bu söz eski Mısır’dan mı yoksa eski bir psikiyatrist deyişi mi?” diye sordu Joyce. “Ya da şimdi sen mi uydurdun?”

İbrahim şarap kadehini Joyce’a doğru hafifçe eğdi. Bu, bilgece lafların devam edeceğine işaretti. “Elbette ki çocuğundan önce ölmelisin çünkü onlara sensiz yaşamayı öğrettin. Ama köpeğine öğretmiyorsun. Ona sadece seninle *birlikte* yaşamayı öğretiyorsun.”

“Tamam, bu gerçekten de düşünülmeli gereken bir şey İbrahim, teşekkürler” dedi Joyce. “Ama biraz duygusuzca sanki. Sence de öyle değil mi Elizabeth?”

Elizabeth onu duydu ama aklı hâlâ içinde ceset ve bıyıklı doktorla hızla yol alan o minibüstaydı. Bu, Elizabeth’in kariyerinde nadir rastlanan şeylerden değildi ama unutulacak türden de değildi; Marcus Carmichael’ı tanıyan herkes bunu bilirdi.

“İbrahim’in kuralını yık” dedi Elizabeth. “Yaşlı bir köpek al.”

İşte yıllar sonra Carmichael yeniden ortaya çıkmıştı. Neyin peşindeydi? Dostane bir sohbetin mi? Şömüne başında anıları yâd etmenin mi? Kim bilirdi.

Hesabı yeni bir garson getirmişti. Adı Poppy'ydi ve kolunda papatya dövmesi vardı. Poppy neredeyse iki haftadır restorandaydı ve şimdiye kadar hakkındaki yorumlar pek de olumlu değildi.

“Bize on iki numaralı masanınkini getirdin Poppy” dedi Ron.

Poppy başıyla onayladı. “Ah evet... Benim aptallığım... Bu masa hangisiydi?”

“On beş” dedi Ron. “Mumun üzerinde kocaman on beş yazmasından anlayabilirsin.”

“Affedersiniz” dedi Poppy. “Siparişleri anımsamalı, onları taşımalı ve bir de numarayı aklımda tutmalıyım. Eninde sonunda bu işi kavrayacağım.” Mutfağa döndü.

“Çok iyi niyetli” dedi İbrahim. “Ama bu işe uygun değil.”

“Ama tırnakları çok hoş” dedi Joyce. “Tertemiz. Tertemiz değil mi Elizabeth?”

Elizabeth başıyla onayladı. “Tertemiz.” Tertemiz tırnakları ve yeteneksizliğiyle birdenbire ortaya çıkıveren şu Poppy'yle ilgili dikkatini çeken tek şey bu değildi. Ama şimdi akli başka şeylerle meşguldü, Poppy'nin gizemi bir gün daha bekleyebilirdi.

Söz konusu mektubu kafasının içinde bir kez daha gözden geçirdi. *Bilmem beni anımsar mısın? Köprüünün altından çok sular aktı...*

Elizabeth, Marcus Carmichael'ı anımsamış mıydı? Ne komik soruydu bu. Marcus Carmichael'ın ölü bedenini, suların çekildiği sırada Thames'te bir köprüünün altında yaslanmış halde bulan kendisiydi. Gecenin bir yarısı cesedinin kaygan taş basamaklardan yukarı taşınmasına yardım etmişti. Kaportası temizlik şirketi reklamıyla kaplı beyaz bir minibüste, cesedinin otuz santim ötesinde oturmuştu. Genç karısına ölüm haberini kendisi vermiş, saygı göstergesi olarak da adamın cenazesinde mezarının başında dikilmişti.

Yani evet, Elizabeth, Marcus Carmichael'ı oldukça iyi anımsıyordu. Ama şimdi bulunduğu ortama dönme vakti gelmişti. Her şeyin bir sırası vardı.

Elizabeth beyaz şaraba uzandı. “İbrahim, her şey sayılardan ibaret değildir. Ron, sen köpekten epey önce ölüydün, erkeklerin ortalama ömrü kadınlarınkinden çok daha kısadır ve pratisyen doktorun